

## บทที่ 1

### บทนำ

#### ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อความเข้าใจซึ่งกันและกัน สามารถรู้ความต้องการ ความรู้สึก ความคิด อารมณ์ ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ของมนุษย์ทั้งในกลุ่มเดียวกัน และนอกกลุ่มหรือนอกประเทศด้วย เนื่องจากในปัจจุบันสังคมโลกมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ และอุตสาหกรรม ตลอดจนความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อคมนาคมทำให้ประเทศต่างๆ มีความใกล้ชิดกันต้องพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้นจึงจำเป็นต้องมีภาษากลางเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายในการติดต่อกันในด้านต่างๆ และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปในฐานะภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศ นั่นคือ ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและแพร่หลายที่สุดเพราะแทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาขั้นสูงทั้งในและนอกประเทศเพราะตำราทางวิชาการส่วนใหญ่ก็จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจึงสามารถเข้าใจความคิด ทักษะคิด วัฒนธรรมของชนชาติอื่น ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ๆ และความเคลื่อนไหวของโลกทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี ( สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2540 : 1 )

จากสภาพสังคมไทยในปัจจุบันจะเห็นว่าภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นอย่างมาก จะเห็นได้จากสิ่งอุปโภค บริโภค ฉลากสินค้า สื่อโฆษณา สิ่งตีพิมพ์ต่างๆ ตำราทางวิชาการมากมาย ตลอดจนการประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว การส่งออก และการขนส่งติดต่อกับต่างประเทศ เป็นต้น โอกาสที่เราจะเห็นและอ่านภาษาอังกฤษจึงมีมากขึ้น อาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษดีจะเป็นผู้ที่ได้เปรียบมากกว่าผู้ที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษเลย หนทางในการประกอบอาชีพของผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจะเปิดกว้างกว่าอย่างเห็นได้ชัด ( แรมสมร

อยู่สถาพร. 2539 : 1 ) คนไทยในปัจจุบันจึงนิยมเรียนภาษาอังกฤษและถือว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพกันเป็นจำนวนมาก โรงเรียนและสถาบันต่างๆ จึงได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อตอบสนองความต้องการดังกล่าว

การจัดเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้มีการปรับปรุงให้เป็นไปตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ( Communicative Approach ) โดยมีเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อ

พัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร และได้มีการปรับเปลี่ยนหลักสูตรของการเรียนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามกระแสดังความต้องการของสังคมและแนวนโยบายของทางราชการ โดยหลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 ได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป เป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนไทยและพยายามที่จะปรับปรุงให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อเนื่องตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษา และพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถติดต่อสื่อสารได้โดยสามารถรับและส่งสาร มีความรู้ ความเข้าใจ สารสนเทศต่างๆ ได้เป็นอย่างดี ( กรมวิชาการ. 2540 : 1-2 ) โดยเน้นความรู้ความสามารถของผู้เรียนด้าน

วัฒนธรรม และทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปพร้อมๆกันเพื่อประโยชน์ในการสื่อสารความเข้าใจและเพื่อความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิชาการ

การเรียนภาษาไม่ว่าจะเป็นการเรียนภาษาใดก็ตามผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษาทั้งในด้านเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างภาษา เนื่องจากทุกภาษาจะมีองค์ประกอบที่สำคัญเหมือนกันคือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ การเรียนภาษาที่จะช่วยให้เข้าใจภาษาได้ดียิ่งขึ้น คือ ความเข้าใจโครงสร้างของภาษา และการรู้ความหมายของคำศัพท์ ( Long and Richards. 1987 : 305 อ้างถึงใน ดวงเดือน จงพานิช. 2542 : 3 ) ถึงแม้ว่าคำศัพท์ จะเป็นเพียงองค์ประกอบย่อย แต่ก็เป็้องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของภาษา ( พลชัย วิริยะสมบัติ. 2539 : 1 ) ฉะนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นความรู้เรื่องศัพท์มีความสำคัญในการฝึกทักษะทั้ง 4 ด้าน ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์อย่างกว้างขวาง หรือชำนาญในการใช้คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่จะนำไปสู่การบรรลุความสามารถระดับสูงของทักษะการอ่านทุกชนิด ( Lennon. 1972 : 26-31 อ้างถึงใน เรวดี หิรัญ. 2540 : 150 ) อีกทั้งความรู้ ความเข้าใจในความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ในภาษานั้นย่อมมี

ความสำคัญอย่างมากในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ( พรพิมล สุขะวที. 2540 : 63 ) การที่จำคำศัพท์ได้มากเท่าใดก็ย่อมได้เปรียบมากเท่านั้น และเมื่อยิ่งรู้หน้าที่การใช้คำศัพท์นั้นๆ ก็ถือว่าได้เปรียบมาก อีกทั้งยังเกิดทักษะในการใช้ภาษา และจำได้ตลอดไป ( นเรศ สุรสิทธิ์. 2544 : 221 ) ดังนั้นผู้สอนไม่ควรละเลยในเรื่องการสอนคำศัพท์ แม้ว่าการเรียนรู้ภาษาจะมีองค์ประกอบอื่นๆ อีกมาก เช่น การสอนไวยากรณ์ การสอนการออกเสียง เป็นต้น

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปความสำคัญของคำศัพท์ได้ว่า คำศัพท์เป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษาทุกภาษา เพราะการรู้คำศัพท์มากเป็นสิ่งที่สามารถแสดงให้เห็นถึงความรู้ ความก้าวหน้าในการเรียนภาษา และสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว ย่อมช่วย

ให้การเรียนได้ผลดียิ่งขึ้น อีกทั้งคำศัพท์ยังเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนภาษา ทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้ดีอีกด้วย ถ้าหากผู้เรียนไม่รู้หรือไม่เข้าใจ คำศัพท์แล้วก็จะไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาที่อ่านและจะทำให้การเรียนภาษาของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ ที่ต่ำได้ในที่สุด

เท่าที่ผ่านมามีผู้ศึกษาเรื่องความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมากมาย อาทิเช่น สุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2535 ก : 87-89 อ้างถึงใน ดวงเดือน จงพานิช, 2542) ได้ทำการอภิ วิเคราะห์และสังเคราะห์เกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. 2515- 2530 พบว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษามีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ หรือแม้แต่ ในระดับวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ค่อนข้าง อ่อนถึงปานกลาง นอกจากนี้ยังพบว่าคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันเป็นปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญ ประการหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนไทยคือ การไม่รู้คำศัพท์เพียงพอที่จะทำความเข้าใจกับบทอ่าน (วิสาข์ จิตวิตร, 2541 : 72) และศึกษาจากรายงานการประเมินผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ชัยนาท (หน่วยศึกษานิเทศก์, 2544) พบว่านักเรียนในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา มี คะแนนเฉลี่ยร้อยละต่ำสุด เท่ากับ 41.79 และ 44.85 ตามลำดับ ซึ่งจัดอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพึงพอใจ (เกณฑ์ที่อยู่ในระดับน่าพึงพอใจ คือ มีคะแนนร้อยละ 60 ขึ้นไป)

จากการศึกษาสภาพปัญหาในงานวิจัย เอกสารต่างๆ และประสบการณ์ในการสอน ภาษาอังกฤษของผู้วิจัยเป็นระยะเวลา 15 ปี (2530-2545) เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของ นักเรียนไทยนั้น สาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ หรือ ค่อนข้างต่ำ อาจเนื่องมาจากปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอนที่ขาดความรู้ และเทคนิคการสอนใหม่ๆ ซึ่งมีความสอดคล้องกับดวงเดือน แสงชัย (2531 : 2-3) ที่กล่าวว่า อุปสรรคในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษประการหนึ่งที่เกิดจากตัวครูที่สอนในโรงเรียนระดับประถมศึกษาซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้ ศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษทำให้ไม่แม่นยำในเนื้อหาจึงไม่สามารถนำวิธีการสอนที่ถูกต้องไปใช้ได้ อย่างเหมาะสม และปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ ขาด ความมั่นใจในตนเอง นักเรียนส่วนมากจะจำคำศัพท์ไม่ได้ อ่านและเขียนไม่ถูก นอกจากนี้นักเรียน ไม่ค่อยสนใจเรียนไม่เห็นความสำคัญและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ จึงทำให้ไม่อยาก เรียน มีผลให้การเรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จ (ดวงเดือน แสงชัย, 2531 : 2-3 , ทิพวัลย์ มา แสง, 2532) อีกทั้งปัญหาด้านสภาพแวดล้อมนักเรียนมีโอกาสดูทีวีภาษาอังกฤษในช่วงโม่งเรียน ซึ่งใช้ เวลาเพียงวันละ 1 ชั่วโมงเป็นอย่างมาก ดังนั้นโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษ นอกเวลาเรียนในชีวิตประจำวันย่อมมีน้อยมาก

จากปัญหาและความสำคัญ of คำศัพท์ ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นจึงได้มีผู้คิดค้นหาวิธีการหรือแนวทางในการสอนศัพท์ ตลอดจนนำเสนอและเทคนิคการสอนในรูปแบบต่างๆ นำไปใช้สอนในห้องเรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ที่จะเอื้ออำนวยต่อการฝึกการใช้ภาษาในห้องเรียนได้มากขึ้น เช่น นันทพร ศษศิริพงษ์ (2526) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกม และไม่มีเกมประกอบ สมพร วราวิทย์ศรี (2539) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ นันทนา คำภักดิ์ (2540) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับการสอนปกติ และดวงเดือน จังพานิช (2542) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์โดยวิธีสอนแบบสัมพันธ์ขอบข่ายความหมายกับการสอนแบบปกติ

จากการศึกษาความสำคัญ ปัญหาและวิธีสอนคำศัพท์ในรูปแบบต่างๆ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจและมีแนวทางในการสอนคำศัพท์โดยการนำเกมทางภาษามาประกอบในการสอนเพื่อสร้างแรงจูงใจ และกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น หากครูสามารถเลือกสรรคัดแปลงให้เหมาะสมกับวัย และระดับขั้นของผู้เรียน (Weed. 1975 : 304-305) โดยคำนึงถึงภาษาที่ใช้ในเกม จำนวนคำศัพท์ และจำนวนเพียงพอในการนำไปใช้ประโยชน์ ( จรุง แสงจันทร์. 2539 :45 ) ฉะนั้นเกมฝึกภาษาจึงน่าจะเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยเสริมความรู้ในด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และสามารถมีโอกาสได้ฝึกทักษะและใช้ภาษาเหมือนกับสถานการณ์จริงได้เป็นอย่างดี อีกทั้งเกมจะช่วยให้ห้องเรียนมีสภาพใกล้เคียงกับโลกภายนอก การฝึกภาษาโดยใช้เกมจะได้เรียนรู้ทั้งกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ คำศัพท์ และทักษะต่างๆ เกมอาจจะใช้เป็นเครื่องมือติดตามผลการอธิบายของครูหรือใช้สำหรับฝึกทักษะในส่วนที่ครูต้องการได้ ( Gasser and Waldman. 1979 : 54 อ้างถึงใน สมพร วราวิทย์ศรี. 2539 : 3 ) และวิธีการสอนนี้จะมีส่วนช่วยในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและก่อให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้แก่นักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งจะเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาในระดับสูงต่อไป

### จุดมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมประกอบกับการสอนตามปกติ
2. เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมประกอบและการสอนตามปกติ

#### ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

#### ขอบเขตด้านเนื้อหาและระยะเวลา

##### เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. คำศัพท์ที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นคำศัพท์ ในคลังคำศัพท์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการและในหนังสือเรียน Discoveries รายวิชา อ 013 – อ 014 จำนวนคำศัพท์ 73 คำ
2. การศึกษาครั้งนี้มุ่งเฉพาะการเรียนรู้คำศัพท์ด้านการสะกดคำ (Word Spelling) บอกความหมายของคำ (Meaning) และใช้คำได้ถูกต้องในประโยค (Meaning in Context)

##### ระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ครั้งนี้จะดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โดยใช้เวลาในการทดลองเป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลาที่ใช้ในการทดลอง 12 คาบ ( คาบละ 50 นาที )

#### ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

##### ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนประถมศึกษาในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยนาท ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 1,195 คน จากจำนวน 57 โรงเรียน

##### กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนวัดโคกสุก และโรงเรียนบ้านหนองขุ่น สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอดงสิงห์ จังหวัดชัยนาท โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน รวม 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน ( Multi-stage Random Sampling ) โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มทดลอง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนวัดโคกสุก ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 30 คน ที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมประกอบ

2. กลุ่มควบคุม ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนบ้านหนองขุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 30 คน ที่ได้รับการสอนตามปกติ

### ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งเป็น 2 วิธี คือ

1.1 การสอนโดยใช้เกมประกอบ

1.2 การสอนตามปกติ

2. ตัวแปรตาม มี 2 ตัวแปร ได้แก่

2.1 ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.2 ความคงทนในการเรียนรู้

### ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการวิจัยครั้งนี้มีข้อตกลงเบื้องต้น คือ

1. นักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความสามารถพื้นฐานในวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยได้ตรวจสอบจากผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 และตรวจสอบการใช้หนังสือเรียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งสภาพของทั้งสองโรงเรียนซึ่งมีสภาพแวดล้อมเป็นชนบท นักเรียนไม่มีโอกาสได้เรียนพิเศษ เพราะสภาพเศรษฐกิจค่อนข้างยากจนเหมือนกัน ดังนั้นความสามารถพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษจึงไม่มีผลต่อการสอนทั้งสองวิธี
2. ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์วัดได้จากคะแนนของนักเรียนในการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

### นิยามศัพท์เฉพาะ

**ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์** หมายถึง ความสามารถในการสะกดคำศัพท์ บอกความหมาย และใช้คำได้ถูกต้องในประโยค ซึ่งสามารถวัดได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

**ความคงทนในการเรียนรู้** หมายถึง ความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้โดยเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังเรียนทันที และภายหลังจากเรียนเสร็จแล้ว 2 สัปดาห์ จะต้องไม่แตกต่างกันจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษฉบับเดียวกัน

**เกม** หมายถึง กิจกรรมที่สนุกสนาน มีกฎกติกา เป็นการแข่งขันระหว่างคู่แข่งซึ่งสามารถจะเล่นเป็นรายบุคคลหรือเล่นเป็นกลุ่ม โดยเล่นตามกติกาที่กำหนดเพื่อให้ถึงจุดหมายของเกมที่ตั้งไว้ เกมที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ เกมทางภาษา ที่ใช้สำหรับฝึกทักษะทางด้านคำศัพท์ ที่ผ่านการทดลองใช้ได้ผลดีมาแล้ว ของ เรื่องศักดิ์ อัมไพพันธ์ ( 2536 ) สุภาภรณ์ ทองใบ ( 2538 ) นิตยา สุวรรณศรี ( 2540 ) และ อุไร หมวตมณี ( 2540 ) เป็นต้น

**การสอนโดยใช้เกมประกอบ** หมายถึง การนำเกมมาประกอบในการสอนคำศัพท์ ซึ่งจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะคำศัพท์ โดยเล่นเกมในตอนท้ายชั่วโมงทุกคาบเรียน ตัวอย่าง เกมที่ใช้ประกอบการสอน เช่น

- เกมจัดตัวอักษรให้เข้าที่ ( Scrambled Words )
- เกมซ่อนคำศัพท์ ( Hidden Words )
- เกม Yes or No

**การสอนตามปกติ** หมายถึง การสอนตามขั้นตอนในการสอนคำศัพท์จากคู่มือครู ซึ่งจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะคำศัพท์ โดยทำแบบฝึกหัดจากการเขียนเพียงอย่างเดียวในตอนท้ายชั่วโมงทุกคาบเรียน ตัวอย่าง แบบฝึกหัดที่ใช้ในการสอน เช่น

- แบบฝึกการจำคำศัพท์ด้วยสายตา
- แบบฝึกเติมคำศัพท์ในช่องว่างให้ตรงกับภาพ
- แบบฝึกเติมคำศัพท์ลงในช่องว่างโดยใช้อักษรแนะ

**คำศัพท์** หมายถึง คำที่ได้จากคลังคำ ( Lexicon ) ในระดับมัธยมศึกษา ในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ของกระทรวงศึกษาธิการ และหนังสือเรียน Discoveries รายวิชา 013 – 014 ซึ่งเป็นคำที่นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ทราบความหมายและได้เรียนรู้จากการทดลองครั้งนี้

**นักเรียน** หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนวัดโลกสุก จำนวน 30 คน และโรงเรียนบ้านหนองขุ่น จำนวน 30 คน ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอวัดสิงห์ จังหวัดชัยนาท

### **ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ**

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคาดว่าจะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในกิจกรรมการเรียนการสอน ได้ดังนี้

1. ได้แผนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอนที่มีคุณภาพ สามารถนำไปใช้สอนคำศัพท์ให้นักเรียนแล้วเกิดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอนจะสามารถจดจำคำศัพท์ได้นานและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนเรื่องอื่นๆ ได้ดีขึ้น
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะภาษาอังกฤษด้านต่างๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น